

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

15. října 2020 *

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitelů – Platební služby na vnitřním trhu – Směrnice 2007/64/ES – Článek 45 – Směrnice (EU) 2015/2366 – Článek 55 – Vypovězení rámcové smlouvy – Směrnice 2014/17/EU – Smlouvy o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení – Článek 12 odst. 1, 2 písm. a) a odstavec 3 – Vázaný prodej – Spojený prodej – Směrnice 2014/92/EU – Platební účty – Články 9 až 14 – Změna účtu – Povinnost domicilovat své příjmy na platebním účtu u věřitele po dobu stanovenou ve smlouvě o úvěru jako protiplnění za poskytnutí individualizované výhody – Doba trvání povinnosti – Ztráta individualizované výhody v případě předčasného zrušení účtu“

Ve věci C-778/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Státní rada, Francie) ze dne 5. prosince 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 11. prosince 2018, v řízení

Association française des usagers de banques

proti

Ministre de l'Économie et des Finances,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení E. Regan, předseda senátu, M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos a I. Jarukaitis (zpravodaj), soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: M. Krausenböck, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. prosince 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za francouzskou vládu A.-L. Desjonquères, jakož i J. Trabandem, E. Toutainem a D. Colasem, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i S. Šindelkovou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi D. Triantafyllouem a H. Tserepa-Lacombe, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 27. února 2020,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 45 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. 2007, L 319, s. 1, a oprava Úř. věst. 2009, L 187, s. 5), čl. 12 odst. 2 písm. a) a odstavce 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 60, s. 34, a oprava Úř. věst. 2015, L 246, s. 11, jakož i Úř. věst. 2017, L 166, s. 82), článků 9 až 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/92/EU ze dne 23. července 2014 o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu a přístupu k platebním účtům se základními prvky (Úř. věst. 2014, L 257, s. 214), jakož i článku 55 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, o změně směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES, 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a o zrušení směrnice 2007/64/ES (Úř. věst. 2015, L 337, s. 35, a oprava Úř. věst. 2018, L 102, s. 97).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Association française des usagers de banques (francouzský spolek uživatelů bank, dále jen „AFUB“) a ministre de l'Économie et des Finances (ministr hospodářství a financí, Francie) ve věci legality nařízení, které stanoví dobu, po kterou může věřitel uložit úvěrovanému povinnost domicilovat své příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy na platebním účtu.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2007/64

- 3 Bod 29 odůvodnění směrnice 2007/64 zní:

„V zájmu usnadnění mobility klientů by spotřebitelé měli mít po uplynutí jednoho roku možnost ukončit bezplatně rámcovou smlouvu. [...]“

- 4 Článek 45 této směrnice, nadepsaný „Vypovězení smlouvy“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Uživatel platebních služeb může rámcovou smlouvu kdykoliv vypovědět, pokud se strany nedohodly na výpovědní lhůtě. Tato lhůta nesmí překročit jeden měsíc.

2. Vypovězení rámcové smlouvy, která byla uzavřena na dobu delší než 12 měsíců nebo na dobu neurčitou, nepodléhá po uplynutí 12 měsíců žádným poplatkům na straně uživatele platebních služeb. Ve všech ostatních případech jsou poplatky za vypovězení přiměřené a odpovídají nákladům.“

Směrnice 2015/2366

- 5 Směrnice 2007/64 byla s účinností od 13. ledna 2018 zrušena směrnicí 2015/2366. Bod 62 odůvodnění této směrnice zní takto:

„Pro usnadnění mobility klientů by spotřebitelé měli mít možnost rámcovou smlouvu bezplatně ukončit. V případě smluv, které spotřebitel ukončí do šesti měsíců od jejich vstupu v platnost, by však poskytovatelé platebních služeb měli mít možnost uplatnit poplatky odpovídající nákladům, které jim v důsledku ukončení rámcové smlouvy ze strany spotřebitele vznikly. [...]“

- 6 Článek 55 uvedené směrnice, nadepsaný „Vypovězení smlouvy“, který nahradil článek 45 směrnice 2007/64, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Uživatel platebních služeb může rámcovou smlouvu kdykoliv vypovědět, pokud se strany nedohodly na výpovědní lhůtě. Tato doba nesmí překročit jeden měsíc.

2. Vypovězení rámcové smlouvy nepodléhá na straně uživatele platebních služeb žádným poplatkům, s výjimkou případů, kdy byla smlouva v platnosti po dobu kratší než šest měsíců. Případné poplatky za vypovězení rámcové smlouvy musí být přiměřené a odpovídat nákladům.“

Směrnice 2014/17

- 7 Body 15, 24 a 25 odůvodnění směrnice 2014/17 znějí následovně:

„(15) Cílem této směrnice je zajistit, aby se na spotřebitele uzavírající smlouvy o úvěru na nemovitosti vztahovala vysoká úroveň ochrany. [...]“

[...]

(24) [...] Spojení smlouvy o úvěru s jednou či několika dalšími finančními službami nebo produkty do balíčků je pro věřitele prostředkem, jak diverzifikovat svou nabídku a konkurovat jiným subjektům, lze-li jednotlivé prvky balíčku rovněž zakoupit samostatně. Přestože spojení smlouvy o úvěru s jednou či několika dalšími finančními službami nebo produkty do balíčků může být pro spotřebitele prospěšné, může též v případě, že jednotlivé prvky balíčku nelze zakoupit samostatně, nepříznivě ovlivnit jejich mobilitu a jejich schopnost informovaně se rozhodovat. Je důležité zabránit praktikám, které mohou přimět spotřebitele k uzavření smlouvy o úvěru, jež není v jeho nejlepším zájmu, jako je svázání takové smlouvy s jinými produkty, avšak neomezovat spojování produktů, z něhož může mít spotřebitel prospěch. Členské státy by však měly trhy retailových finančních služeb i nadále pozorně sledovat, aby zajistily, že spojenými prodeji nedochází k deformaci rozhodování spotřebitelů ani soutěže na trhu.

(25) Obecným pravidlem by mělo být, že vázaný prodej není dovolen, ledaže by finanční službu nebo produkt nabízený společně se smlouvou o úvěru nebylo možné nabídnout samostatně, protože je nedílnou součástí úvěru, například v případě zajištěného přečerpání. V jiných případech však lze považovat za odůvodněné, aby věřitelé smlouvu o úvěru nabízeli nebo prodávali v balíčku s platebním účtem, spořicí účet, investičním produktem nebo penzijním produktem, například jestliže jsou peněžní prostředky na účtu používány pro splácení úvěru nebo jsou nezbytnou podmínkou pro soustředění zdrojů za účelem získání úvěru [...]“

8 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Předmět“, stanoví:

„Tato směrnice stanoví společný rámec pro některé aspekty právních a správních předpisů členských států týkající se smluv o spotřebitelském úvěru zajištěném zástavním právem nebo jinak se týkající nemovitosti určené k bydlení [...]“

9 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Úroveň harmonizace“, v odstavci 1 stanoví:

„Tato směrnice nebrání členským státům, aby v zájmu ochrany spotřebitelů zachovaly nebo zavedly přísnější ustanovení, jsou-li tato ustanovení v souladu s jejich povinnostmi vyplývajícími z práva Unie.“

10 Článek 4 směrnice 2014/17, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

26. ‚vázaným prodejem‘ nabízení nebo prodej smlouvy o úvěru v balíčku s dalšími, odlišnými finančními produkty nebo službami, přičemž smlouva o úvěru není spotřebiteli samostatně k dispozici;

27. ‚spojeným prodejem‘ nabízení nebo prodej smlouvy o úvěru v balíčku s dalšími, odlišnými finančními produkty nebo službami, přičemž uvedená smlouva o úvěru je spotřebiteli rovněž k dispozici samostatně, avšak nikoli nutně za stejných podmínek jako při nabídce ve spojení s doplňkovými službami;

[...]“

11 V rámci kapitoly 4 této směrnice, nadepsané „Informace a postupy předcházející uzavření smlouvy o úvěru“, článek 12 této směrnice, který se vztahuje na „vázaný a spojený prodej“, stanoví:

„1. Členské státy umožní spojený prodej, avšak zakáží vázaný prodej.

2. Bez ohledu na odstavec 1 mohou členské státy stanovit, že věřitelé mohou od spotřebitele, jeho rodinného příslušníka nebo blízkého příbuzného požadovat

a) otevření nebo vedení platebního nebo spořicího účtu, je-li jeho jediným účelem shromažďovat peněžní prostředky pro splácení a obsluhu úvěru, soustředit zdroje za účelem získání úvěru nebo poskytnout doplňující zajištění věřiteli v případě prodlení;

[...]

3. Bez ohledu na odstavec 1 mohou členské státy vázaný prodej povolit, pokud věřitel může příslušnému orgánu prokázat, že ze svázaných produktů nebo kategorií produktů, které nejsou k dispozici samostatně, nabízených za vzájemně podobných podmínek, mají s náležitým ohledem na dostupnost a ceny příslušných produktů nabízených na trhu spotřebitelé zřejmý prospěch. Tento odstavec platí pouze u produktů, které jsou uvedeny na trh po 20. březnu 2014.

[...]“

Směrnice 2014/92

12 Body 9 a 12 odůvodnění směrnice 2014/92 znějí následovně:

„(9) Má-li být v dlouhodobém horizontu podpořena účinná a bezproblémová finanční mobilita, je nezbytné stanovit jednotný soubor pravidel, která budou řešit problém nízké mobility klientů, která zejména [...] budou motivovat ke změně platebního účtu [...]

[...]

(12) [...] Všechna ustanovení této směrnice by se měla vztahovat na platební účty, jejichž prostřednictvím mohou spotřebitelé provádět tyto transakce: ukládání peněžních prostředků, výběr peněžní hotovosti a provádění a přijímání platebních transakcí ve prospěch a od třetích stran, včetně provádění úhrad. Na účty s omezenějšími funkcemi by se tudíž neměla vztahovat. Například [...] hypoteční běžné účty („current account mortgages“) [...] by měly být z oblasti působnosti směrnice v zásadě vyloučeny. Jakmile se však tyto účty používají k provádění každodenních platebních transakcí a nabízejí všechny výše uvedené funkce, měla by se na ně tato směrnice vztahovat. [...]

13 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Definice“, uvádí:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

15. „poplatky“ veškeré úplaty a pokuty, jež má spotřebitel poskytovateli platebních služeb zaplatit za služby spojené s platebním účtem nebo v souvislosti s nimi;

[...]“

14 Článek 9 uvedené směrnice, nadepsaný „Poskytování služby změny účtu“, ukládá členským státům zajistit, aby poskytovatelé platebních služeb poskytli službu změny účtu každému spotřebiteli, jenž si otevře nebo jemuž je veden platební účet u některého poskytovatele platebních služeb, který se nachází na území dotčeného členského státu.

15 Článek 10 směrnice 2014/92, nadepsaný „Služba změny účtu“, stanoví podmínky, které musí poskytovatelé služeb použít při vyřizování žádostí o změnu účtu spotřebitelů.

16 Článek 11 této směrnice, nadepsaný „Pomoc spotřebitelům při přeshraničním otevírání účtů“, ukládá členským státům, aby usnadnily přeshraniční otevírání účtů a stanovily podmínky pro přeshraniční poskytování účtů.

17 Článek 12 uvedené směrnice, nadepsaný „Poplatky spojené se službou změny účtu“, v odstavcích 3 a 4 stanoví:

„3. Členské státy zajistí, aby případné poplatky uplatňované převádějícím poskytovatelem platebních služeb vůči spotřebiteli za zrušení u něj vedeného platebního účtu byly určeny v souladu s čl. 45 odst. 2, 4 a 6 směrnice [2007/64].

4. Členské státy zajistí, aby případné poplatky uplatňované převádějícím nebo přijímajícím poskytovatelem platebních služeb vůči spotřebiteli za jakékoli služby poskytované podle článku 10 jiné než služby uvedené v odstavcích 1, 2 a 3 tohoto článku byly přiměřené a odpovídaly skutečným nákladům daného poskytovatele platebních služeb.“

- 18 Článek 13 směrnice 2014/92, nadepsaný „Finanční ztráta pro spotřebitele“, v odstavci 1 ukládá členským státům zajistit, aby jakákoli finanční ztráta, která je přímým důsledkem toho, že poskytovatel platebních služeb nesplnil povinnosti podle článku 10, byla spotřebiteli bezodkladně uhrazena.
- 19 Článek 14 této směrnice, nadepsaný „Informace o službě změny účtu“, stanoví pravidla týkající se informací, které jsou poskytovatelé platebních služeb povinni poskytnout spotřebitelům v souvislosti se změnou účtu.

Francouzské právo

- 20 Článek 67 oddíl II první pododstavec loi n° 2016–1691, du 9 décembre 2016, relative à la transparence, à la lutte contre la corruption et à la modernisation de la vie économique (zákon č. 2016–1691 ze dne 9. prosince 2016 o transparentnosti, boji proti korupci a modernizaci hospodářského života) (JORF ze dne 10. prosince 2016, znění č. 2) stanoví:

„Za podmínek stanovených v článku 38 Ústavy je vláda oprávněna přijmout nařízením ve lhůtě šesti měsíců od vyhlášení tohoto zákona veškerá opatření, která spadají do oblasti působnosti zákona a která umožňují, aby v souladu s článkem L. 312–1–2 code monétaire et financier [(měnového a finančního zákona)] byly stanoveny podmínky, za kterých mohou být uzavřeny smlouvy o hypotečním úvěru spotřebitelem, jakož i úroveň jeho úrokové sazby spojeny s otevřením vkladního účtu a s domicilací jeho příjmů bez ohledu na jejich povahu nebo původ, po dobu trvání úvěru.“

- 21 Článek L. 312–1–2 oddíl I. bod 1. code monétaire et financier (měnový a finanční zákon) ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení stanoví:

„Prodej nebo nabízení prodeje produktů nebo služeb, které jsou předmětem spojeného prodeje, je zakázáno, s výjimkou případů, kdy lze produkty nebo služby zahrnuté do balíčku zakoupit samostatně, nebo pokud je nelze oddělit.“

- 22 Článek L. 314–1 oddíl I tohoto zákoníku zní následovně:

„Platebním účtem se rozumí účet vedený na jméno jedné nebo více osob, který je využíván k provádění platebních transakcí.“

- 23 Článek L. 313–25 code de la consommation (spotřebitelský zákon), ve znění ordonnance n° 2017–1090, du 1er juin 2017, relative aux offres de prêt immobilier conditionnées à la domiciliation des salaires ou revenus assimilés de l'emprunteur sur un compte de paiement (vyhláška č. 2017–1090 ze dne 1. června 2017 o nabídce hypotečních úvěrů podmíněné domicilací příjmů úvěrovaného ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů na platebním účtu) (JORF ze dne 3. června 2017, znění č. 13) ve znění použitelném na skutkový stav ve věci v původním řízení, stanoví:

„Nabídka zmíněná v článku L. 313–24 uvede:

[...]

10° zda je úvěr vázán na povinnost domicilace uvedenou v článku L. 313–25–1. Pokud tomu tak je, uvede se doba trvání této povinnosti, případně poplatky za otevření a vedení účtu, na který mají být příjmy a obdobné platby domicilovány, jakož i povaha individualizované výhody poskytnuté úvěrujícím jako protiplnění. Nabídka musí umožnit jasné určení této výhody a uvést úrokové či jiné podmínky, ve vztahu k nimž byla stanovena a které použije úvěrující v případě, že úvěrovaný nesplní požadavek na domicilaci.

[...]“

24 Článek L. 313–25 spotřebitelského zákona vložený do tohoto zákona vyhláškou č. 2017–1090 stanoví:

„Úvěrující může vázat nabídku poskytnutí úvěru uvedenou v článku L. 313–24 na povinnost úvěrovaného domicilovat příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy na platebním účtu uvedeném v článku L. 314–1 měnového a finančního zákona, pokud jako protiplnění nabídne úvěrovanému individualizovanou výhodu.

Tato podmínka nemůže být úvěrovanému uložena nad maximální dobu stanovenou nařízením Conseil d'État [(Státní rada, Francie)]. Po uplynutí lhůty stanovené ve smlouvě o úvěru si úvěrovaný zachová individualizovanou výhodu až do konce doby trvání úvěru.

Pokud úvěrovaný před uplynutím této lhůty přestane splňovat výše uvedenou podmínku domicilace, může úvěrující ve vztahu ke splátkám zbývajícím do konce doby trvání úvěru ukončit poskytování individualizované výhody uvedené v prvním pododstavci a uplatňovat úrokové či jiné podmínky, uvedené v bodě 10° článku L. 313–25. [...]“

25 Článek R. 313–21–1 uvedeného zákona, který byl do tohoto zákona vložen décret n° 2017–1099, du 14 juin 2017, fixant la durée pendant laquelle le prêteur peut imposer à l'emprunteur la domiciliation de salaires ou revenus assimilés sur un compte de paiement (nařízení č. 2017–1099 ze dne 14. června 2017, kterým se stanoví doba, na kterou může úvěrující uložit úvěrovanému povinnost domicilovat příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy na platebním účtu) (JORF ze dne 16. června 2017, znění č. 38), stanoví:

„Maximální doba trvání povinnosti domicilace příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů uvedená v článku L. 313–25–1 se stanoví na deset let od uzavření smlouvy o úvěru nebo dodatku k původní smlouvě o úvěru.

Tato doba nesmí v žádném případě přesáhnout dobu trvání smlouvy o úvěru.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

26 Dne 9. srpna 2017 podal AFUB ke Conseil d'État (Státní rada, Francie) žalobu znějící na zrušení nařízení č. 2017–1099 z důvodu překročení pravomoci.

27 Spolek AFUB před předkládajícím soudem tvrdí jednak, že nařízení č. 2017–1090, k jehož provedení bylo přijato nařízení č. 2017–1099, porušuje cíl usnadnění bankovní mobility sledovaný směrnicemi 2007/64, 2014/17, 2014/92 a 2015/2366, když umožňuje úvěrovým institucím, aby spotřebitelům uložily povinnost domicilace příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů, a jednak, že toto nařízení porušuje tentýž cíl, když stanoví, že úvěrové instituce mohou po dobu až deseti let vázat poskytnutí individualizovaných výhod spotřebitelům na tuto povinnost domicilace.

28 Ministr hospodářství a financí navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

29 Předkládající soud uvádí, že ustanovení článku L. 313–25–1 spotřebitelského zákona umožňuje úvěrovým institucím podmínit poskytnutí individualizované výhody, která je úvěrovanému nabízena v rámci smlouvy o úvěru týkající se nemovitosti, závazkem domicilace jeho příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů v této instituci po určitou dobu, přičemž nedodržení tohoto závazku před uplynutím této doby vede ke ztrátě této výhody.

30 Předkládající soud má za to, že odpověď na žalobní důvody vznesené AFUB závisí na prvním místě na určení, zda je podle ustanovení čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17, zejména s ohledem na účel platebního nebo spořicího účtu, nebo podle ustanovení čl. 12 odst. 3 téže směrnice přípustné, aby úvěrující za poskytnutí individualizované výhody od úvěrovaného vyžadoval jako protiplnění

domicilaci veškerých příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů na platebním účtu po dobu stanovenou ve smlouvě o úvěru bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru, a dále, aby takto stanovená doba činila deset let, aniž může být delší než doba trvání smlouvy o úvěru.

- 31 Tato odpověď podle předkládajícího soudu závisí na druhém místě jednak na tom, zda článek 45 směrnice 2007/64, článek 55 směrnice 2015/2366 a články 9 až 14 směrnice 2014/92, týkající se usnadnění bankovní mobility a poplatků za zrušení platebního účtu, brání tomu, aby zrušení účtu, který si úvěrovaný otevřel u úvěrujícího k domicilaci svých příjmů jako protiplnění za poskytnutí individualizované výhody v rámci smlouvy o úvěru, vedlo, pokud k němu dojde před uplynutím doby stanovené v této smlouvě, ke ztrátě této výhody, a to i po uplynutí doby jednoho roku od otevření účtu, a jednak na tom, zda tatáž ustanovení brání tomu, aby takto stanovená doba činila deset let nebo odpovídala celkové době trvání úvěru.
- 32 Za těchto okolností se Conseil d'État (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) [J]e podle ustanovení [čl. 12 odst. 2 písm. a)] směrnice [2014/17], zejména s ohledem na účel, ke kterému podle těchto ustanovení může být otevřen nebo veden platební nebo spořicí účet, nebo podle [článku 12 odst. 3 této směrnice] přípustné, jednak aby úvěrující uložil úvěrovanému jako protiplnění za poskytnutí individualizované výhody povinnost domicilovat veškeré příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy na platebním účtu po dobu stanovenou ve smlouvě o úvěru bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru, a jednak, aby takto stanovená doba činila deset let nebo odpovídala době trvání příslušné smlouvy, pokud je tato doba kratší?
- 2) [B]rání článek 45 směrnice [2007/64], který byl použitelný v rozhodné době a jehož ustanovení jsou převzata v článku 55 směrnice [2015/2366], a články 9 až 14 směrnice [2014/92], týkající se usnadnění bankovní mobility a poplatků za zrušení platebního účtu, [jednak] tomu, aby zrušení účtu, který si otevřel úvěrovaný u úvěrujícího k domicilaci svých příjmů jako protiplnění za poskytnutí individualizované výhody v rámci smlouvy o úvěru, vedlo, pokud k němu dojde před uplynutím doby stanovené v této smlouvě, ke ztrátě této výhody, a to i po uplynutí doby jednoho roku od otevření účtu, a jednak [...] tomu, aby takto stanovená doba činila deset let nebo odpovídala celkové době trvání úvěru?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 33 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 12 odst. 2 písm. a) a odstavec 3 směrnice 2014/17 musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která opravňuje úvěrujícího k tomu, aby při uzavření smlouvy o úvěru týkající se nemovitostí k bydlení od úvěrovaného vyžadoval jako protiplnění za individualizovanou výhodu domicilaci veškerých jeho příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů na platebním účtu otevřeném u tohoto věřitele bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru, a to po dobu až deseti let nebo, je-li doba trvání smlouvy o úvěru kratší, tak po tuto dobu.
- 34 Z článku 1 směrnice 2014/17, jak je objasněn v bodě 15 jejího odůvodnění, vyplývá, že tato směrnice stanoví společný rámec pro některé aspekty právních a správních předpisů členských států týkajících se smluv o spotřebitelském úvěru zajištěném zástavním právem nebo jinak se týkající nemovitosti určené k bydlení, s cílem zajistit spotřebitelům vysokou úroveň ochrany.
- 35 V tomto ohledu článek 12 této směrnice ve svém odstavci 1 stanoví, že členské státy povolí skupinový prodej, ale zakáží vázaný prodej.

- 36 Pokud jde o pojem „spojený prodej“, ten je definován v čl. 4 bodě 27 směrnice 2014/17 jako nabízení nebo prodej smlouvy o úvěru v balíčku s dalšími, odlišnými finančními produkty nebo službami, přičemž uvedená smlouva o úvěru je spotřebiteli rovněž k dispozici samostatně, avšak nikoli nutně za stejných podmínek jako při nabídce ve spojení s doplňkovými službami.
- 37 Pokud jde o pojem „vázaný prodej“, čl. 4 bod 26 této směrnice jej definuje jako nabízení nebo prodej smlouvy o úvěru v balíčku s dalšími, odlišnými finančními produkty nebo službami, přičemž smlouva o úvěru není spotřebiteli samostatně k dispozici.
- 38 Z toho vyplývá, že rozdíl mezi těmito dvěma transakcemi, které představují skupinový prodej a vázaný prodej ve smyslu uvedené směrnice, se zakládá na skutečnosti, že při první transakci má úvěrovaný možnost zakoupit odděleně smlouvu o úvěru a jiné finanční produkty nebo služby, které úvěrující nabízí v balíčku, zatímco při druhé transakci je úvěrovaný této možnosti zbaven.
- 39 Podle čl. 12 odst. 2 písm. a) uvedené směrnice však členské státy mohou bez ohledu na zákaz vázaných prodejů stanovený v odstavci 1 tohoto článku stanovit, že věřitelé mohou požadovat od spotřebitele, jeho rodinného příslušníka nebo příbuzného, aby otevřel nebo vedl platební nebo spořicí účet, jehož jediným účelem je shromažďovat peněžní prostředky pro zajištění splácení úvěru, soustředit zdroje za účelem získání úvěru nebo poskytnout doplňující zajištění věřiteli v případě prodlení.
- 40 Ze znění čl. 12 odst. 1 a 2 směrnice 2014/17 tak vyplývá, že tato směrnice sice v zásadě zakazuje vázaný prodej, avšak odchylně od tohoto zákazu stanoví určité přísně vymezené situace, ve kterých mohou členské státy povolit takovou transakci, přičemž jednou z těchto situací je situace stanovená v odst. 2 písm. a) tohoto článku.
- 41 Ze znění čl. 12 odst. 2 směrnice 2014/17 rovněž vyplývá, že se tento odstavec týká pouze vázaného prodeje a netýká se spojeného prodeje, který je povolen v čl. 12 odst. 1 této směrnice.
- 42 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že článek L. 312–1–2, oddíl I. bod 1. měnového a finančního zákona stanoví, že prodej nebo nabízení prodeje produktů nebo služeb, které jsou předmětem spojeného prodeje, je zakázán, s výjimkou případů, kdy lze produkty nebo služby zahrnuté do balíčku zakoupit samostatně, nebo pokud je nelze oddělit. V odpovědi na žádost Soudního dvora o vysvětlení předkládající soud uvedl, že toto ustanovení musí být vykládáno tak, že zakazuje vázané prodeje a povoluje spojené prodeje ve smyslu směrnice 2014/17.
- 43 Kromě toho z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že článek L. 313–25–1 spotřebitelského zákona, ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanoví, že úvěrující může vázat nabídku úvěru na povinnost úvěrovaného domicilovat po dobu stanovenou ve smlouvě o úvěru své příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy na platebním účtu, pokud tento úvěrující poskytne úvěrovanému jako protiplnění individualizovanou výhodu. Toto ustanovení doplňuje, že po uplynutí této lhůty má úvěrovaný tuto výhodu až do ukončení úvěru, přičemž upřesňuje, že pokud úvěrovaný přestane splňovat podmínku domicilace před uplynutím této lhůty, může úvěrující ve vztahu k nesplaceným splátkám zbývajícím do konce trvání úvěru ukončit poskytování uvedené výhody.
- 44 V tomto ohledu je třeba uvést, že francouzská vláda tvrdí, že se uvedené ustanovení týká spojeného prodeje, neboť úvěrující mají podle této vlády povinnost nabízet spotřebitelům jak smlouvy o hypotečním úvěru doplněné o ujednání o domicilaci, tak smlouvy o hypotečním úvěru, které takové ujednání neobsahují. Existence či neexistence ujednání této povahy tedy podle názoru francouzské vlády spadá do smluvní svobody stran těchto smluv.
- 45 Pokud by mělo být připuštěno, což přísluší určit pouze předkládajícímu soudu, že se článek L. 313–25–1 spotřebitelského zákona skutečně týká spojeného prodeje, čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17 by se v projednávané věci nepoužil, jelikož, jak bylo konstatováno v bodě 41 tohoto rozsudku, toto posledně uvedené ustanovení se týká pouze prodeje vázaného.

- 46 Předkládající soud má však pochybnosti o dosahu článku L. 313–25–1 spotřebitelského zákona. Ve své odpovědi na žádost o vysvětlení uvedenou v bodě 42 tohoto rozsudku předkládající soud uvádí, že otázka, zda možnost stanovená tímto ustanovením vázat poskytnutí úvěru na povinnost domicilace příjmů na účtu otevřeném u úvěrujícího musí být vykládána tak, že umožňuje vázaný prodej nebo spojený prodej, může být vyřešena až po odpovědi Soudního dvora na předběžnou otázku.
- 47 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU, které je založeno na jasném rozdělení funkcí mezi vnitrostátní soudy a Soudním dvorem, ke zjištění a posouzení skutkových okolností sporu v původním řízení i k výkladu a uplatňování vnitrostátního práva příslušný pouze vnitrostátní soud. Stejně tak je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci nezbytnost a relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 26. května 2011, Stichting Natuur en Milieu a další, C-165/09 až C-167/09, EU:C:2011:348, bod 47 a citovaná judikatura).
- 48 Vzhledem k tomu, že konečné posouzení dosahu článku L. 313–25–1 spotřebitelského zákona přísluší předkládajícímu soudu, je za těchto okolností pro účely odpovědi na první položenou otázku třeba vycházet z předpokladu, že tento článek stanoví výjimku ze zákazu vázaného prodeje stanoveného v článku L. 312–1–2 měnového a finančního zákona, kterým je proveden do francouzského právního řádu ustanovením čl. 12 odst. 1 směrnice 2014/17.
- 49 Pokud jde na prvním místě o otázku, zda čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle které může úvěrující požadovat od úvěrovaného, aby domiciloval veškeré své příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy na platebním účtu otevřeném u tohoto úvěrujícího bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru, je v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora třeba zohlednit nejen znění tohoto článku, nýbrž i jeho kontext a cíl sledovaný právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. května 2016, Envirotec Denmark, C-550/14, EU:C:2016:354, bod 27 a citovaná judikatura).
- 50 Pokud jde nejprve o znění čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17, je třeba zdůraznit, že toto ustanovení umožňuje úvěrujícím, aby od spotřebitele požadovali otevření platebního nebo spořicího účtu pouze pro účely stanovené uvedeným ustanovením, a sice shromažďovat peněžní prostředky pro splácení úvěru, soustředit zdroje za účelem získání úvěru nebo poskytnout doplňující zajištění úvěrujícímu v případě prodlení.
- 51 Pokud jde dále o cíl směrnice 2014/17, jak vyplývá z bodu 34 tohoto rozsudku, jejím cílem je zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitelů uzavírajících smlouvy o úvěru na nemovitosti. Tato směrnice má rovněž za cíl, jak lze vyvodit z bodu 24 jejího odůvodnění, chránit mobilitu takových spotřebitelů, jakož i jejich schopnost činit informovaná rozhodnutí.
- 52 Pokud jde konečně o kontext čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17, je třeba uvést, jak vyplývá z bodu 40 tohoto rozsudku, že i když článek 12 této směrnice ve svém odstavci 1 v zásadě zakazuje vázaný prodej, který může ohrozit cíle uvedené v předchozím bodě, upravuje nicméně ve svém odstavci 2 situace, ve kterých členské státy mohou takový prodej povolit, přičemž jednou z těchto situací je situace uvedená v písm. a) posledně uvedeného odstavce.
- 53 Vzhledem k tomu, že čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17 představuje výjimku z obecného pravidla stanoveného v čl. 12 odst. 1 této směrnice, musí být podle ustálené judikatury Soudního dvora vykládán striktně [obdobně viz rozsudek ze dne 22. ledna 2020, Pensionsversicherungsanstalt (Ukončení činnosti po dosažení věku pro odchod do důchodu), C-32/19, EU:C:2020:25, bod 38 a citovaná judikatura].

- 54 Tato výjimka poskytuje úvěrujícím možnost, jak rovněž vyplývá z bodu 25 odůvodnění uvedené směrnice, požadovat otevření platebního nebo spořicího účtu, zejména shromažďovat peněžní prostředky na takovém účtu, který je součástí balíčku nebo nabídky smlouvy o úvěru pro účely splacení úvěru nebo za účelem získání úvěru k soustředění zdrojů, jako předběžné podmínky pro toto získání. Z toho vyplývá, že povinnost uložená úvěrovanému domicilovat své příjmy k takovému účtu je v zásadě v souladu s tímto ustanovením.
- 55 V projednávané věci však z formulace první položené otázky vyplývá, že předkládající soud má za to, že článek L. 313–25–1 spotřebitelského zákona opravňuje úvěrujícího k tomu, aby poskytnutí úvěru vázal na povinnost domicilovat veškeré mzdy nebo obdobné příjmy úvěrovaného na platebním účtu bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru.
- 56 S ohledem na výše uvedené úvahy je taková možnost poskytnutá úvěrujícímu nepřiměřená, jelikož dotčená vnitrostátní právní úprava nestanoví povinnost zohlednění charakteristik dotčeného úvěru spojených s jeho výší, splátkami a dobou trvání. Domicilace, kterou je tak úvěrující oprávněn požadovat od úvěrovaného, může z tohoto důvodu jít přinejmenším v určitých případech nad rámec toho, co je nezbytné pro splacení úvěru, získání úvěru nebo poskytnutí dodatečné záruky úvěrujícímu v případě prodlení. S ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 51 až 54 tohoto rozsudku je přitom členským státům možnost, aby úvěrujícím povolily uskutečňovat vázaný prodej, nabídnuta pouze za tím účelem, aby bylo dosaženo alespoň jednoho ze tří účelů uvedených v čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17.
- 57 Jakýkoliv jiný výklad posledně uvedeného ustanovení by byl v rozporu s cílem této směrnice, kterým je zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele, jelikož za určitých okolností by uzavření úvěrové smlouvy doplněné ujednáním o domicilaci veškerých příjmů spotřebitele bez ohledu na charakteristiky úvěru spojené s jeho výší, splátkami a dobou trvání úvěru nemuselo co nejlépe odpovídat jeho zájmům. Dále by byl takový výklad v rozporu s cílem bankovní mobility spotřebitelů, který rovněž sleduje uvedená směrnice, zejména v případech, kdy si spotřebitel přeje uzavřít několik smluv o úvěru s různými úvěrujícími.
- 58 Je tedy třeba mít za to, že čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje úvěrujícímu, aby vázal poskytnutí úvěru na povinnost domicilace veškerých příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů úvěrovaného na platebním účtu otevřeném u tohoto úvěrujícího bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru.
- 59 Je třeba ostatně připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je vnitrostátní soud na základě zásady konformního výkladu vnitrostátního práva povinen vykládat toto právo v co největším možném rozsahu v souladu s požadavky unijního práva, a zajistit tak v rámci svých pravomocí plnou účinnost unijního práva, když rozhoduje o sporu, který mu byl předložen. Tato zásada vyžaduje, aby vnitrostátní soud vzal v úvahu veškeré vnitrostátní právo za účelem posouzení, v jakém rozsahu může být použito tak, aby nevedlo k výsledku, který je v rozporu s unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. prosince 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, body 75 a 76, jakož i ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 55).
- 60 V projednávané věci tedy přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil, zda je možný výklad článku L. 313–25–1 spotřebitelského zákona v souladu s čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17. Tak by tomu bylo zejména v případě, jak vyplývá z bodu 54 tohoto rozsudku, pokud by toto ustanovení vnitrostátního práva mohlo být vykládáno tím způsobem, že umožňuje úvěrujícímu vázat poskytnutí úvěru na podmínku domicilace pouze části příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů úvěrovaného, která odpovídá tomu, co je nezbytné pro splacení úvěru, získání úvěru nebo poskytnutí dalších záruk úvěrujícímu v případě prodlení ve smyslu uvedeného ustanovení směrnice 2014/17.

- 61 Na druhém místě, pokud jde o otázku, zda čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že doba povinné domicilace příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů úvěrovaného uložená úvěrujícím může dosáhnout deseti let, nebo pokud je doba trvání dotčené smlouvy o úvěru kratší, doby trvání této smlouvy, je třeba konstatovat, že tato směrnice nestanoví omezení doby, po kterou mohou úvěrující požadovat od spotřebitelů ponechání si platebního nebo spořicího účtu na základě ustanovení provádějících uvedené ustanovení do vnitrostátního právního řádu. Maximální doba trvání povinnosti domicilovat příjmy ze závislé činnosti, kterou je úvěrující oprávněn požadovat od úvěrovaného, se tedy může rovnat době trvání dotčené smlouvy o úvěru, pokud je, jak vyplývá z bodů 56 až 58 tohoto rozsudku, podmínka domicilace omezena na to, co je nezbytné k dosažení cílů vyjmenovaných v tomto ustanovení, a sice poskytnout úvěrujícímu určité záruky týkající se získání nebo splacení úvěru.
- 62 S ohledem zejména na cíl směrnice 2014/17, kterým je zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitelů, jakož i na její čl. 2 odst. 1, podle kterého tato směrnice nebrání členským státům v tom, aby si zachovaly nebo přijaly přísnější ustanovení na ochranu spotřebitelů, je tedy třeba mít za to, že časové omezení doby, po kterou může úvěrující uložit úvěrovanému povinnost domicilovat své příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy, není v rozporu s čl. 12 odst. 2 písm. a) uvedené směrnice.
- 63 Kromě toho s ohledem na skutečnost, že individuální výhoda, která musí být podle článku L. 313–25–1 spotřebitelského zákona nabídnuta úvěrovanému, představuje protiplnění za otevření účtu s povinností domicilace u úvěrujícího, spadá taková situace pod čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17, takže není třeba na první otázku odpovídat z pohledu čl. 12 odst. 3 této směrnice.
- 64 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/17 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která opravňuje úvěrujícího, aby při uzavření smlouvy o úvěru týkající se nemovitostí k bydlení od úvěrovaného vyžadoval jako protiplnění za individualizovanou výhodu domicilaci veškerých jeho příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů na platebním účtu otevřeném u tohoto věřitele bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru. Toto ustanovení musí být naproti tomu vykládáno v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které uložená povinnost domicilace, pokud se nevztahuje na veškeré příjmy úvěrovaného ze závislé činnosti, může dosáhnout až deseti let, nebo je-li kratší, doby trvání dotčené smlouvy o úvěru.

K druhé otázce

- 65 S ohledem na formulaci druhé položené otázky, jakož i na spis, který má Soudní dvůr k dispozici, je třeba mít za to, že podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda pojem „poplatky“ ve smyslu čl. 45 odst. 2 směrnice 2007/64, čl. 55 odst. 2 směrnice 2015/2366, jakož i čl. 12 odst. 3 směrnice 2014/92, musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i ztrátu individualizované výhody, kterou úvěrující nabízí úvěrovanému jako protiplnění za otevření účtu u tohoto úvěrujícího, aby na něm domiciloval své příjmy v rámci smlouvy o úvěru, ke které dojde zrušením tohoto účtu, a pokud ano, zda tato ustanovení brání vnitrostátní právní úpravě, podle které může být ztráta této výhody důvodná více než jeden rok po otevření uvedeného účtu.
- 66 Pokud jde na prvním místě o směrnice 2007/64 a 2015/2366, které se týkají platebních služeb na vnitřním trhu, bod 29 odůvodnění první z těchto směrnic a bod 62 odůvodnění druhé z nich uvádějí, že k usnadnění mobility zákazníků by spotřebitelé měli mít za určitých podmínek možnost vypovědět rámcovou smlouvu bezplatně. V tomto ohledu článek 45 směrnice 2007/64 ve svém odstavci 1 stanoví, že uživatel platebních služeb může vypovědět rámcovou smlouvu kdykoliv, pokud se strany nedohodly na výpovědní lhůtě, a ve svém odstavci 2, že vypovězení takové rámcové smlouvy, která byla uzavřena na dobu delší než 12 měsíců nebo na dobu neurčitou, nepodléhá po uplynutí 12 měsíců

žádným poplatkům. Ustanovení čl. 55 odst. 1 a 2 směrnice 2015/2366 v podstatě přebírají obsah ustanovení čl. 45 odst. 1 a 2 směrnice 2007/64 s jediným rozdílem, že bezplatné vypovězení rámcové smlouvy předpokládá, že tato smlouva byla v platnosti nejméně šest měsíců.

- 67 Pokud jde na druhém místě o směrnici 2014/92, z jejího čl. 2 bodu 15 vyplývá, že „poplatky“ ve smyslu této směrnice se rozumějí veškeré případné úplaty a pokuty, jež má spotřebitel poskytovateli platebních služeb zaplatit za služby spojené s platebním účtem nebo v souvislosti s nimi.
- 68 Uvedená směrnice kromě toho v čl. 12 odst. 3 stanoví, že členské státy zajistí, aby případné poplatky uplatňované převádějícím poskytovatelem platebních služeb vůči spotřebiteli za zrušení u něj vedeného platebního účtu byly určeny v souladu s čl. 45 odst. 2 směrnice 2007/64, který byl nahrazen čl. 55 odst. 2 směrnice 2015/2366.
- 69 V projednávané věci, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 84 a 85 svého stanoviska, je přitom nesporné, že ztráta individualizované výhody, která je uvedena v článku L. 313–25–1 spotřebitelského zákona, je výsledkem použití ujednání sjednaného mezi stranami smlouvy o úvěru, které váže získání této výhody na povinnost úvěrovaného domicilovat své příjmy ze závislé činnosti nebo obdobné příjmy u úvěrujícího po určitou dobu, která je rovněž upravena touto smlouvou, a že je tudíž tato ztráta důsledkem nejen zrušení platebního účtu, který byl otevřen pro účely domicilace příjmů úvěrovaného u úvěrujícího, ale i ukončení této domicilace. S výhradou ověření předkládajícím soudem se jeví, že takový účet může zůstat otevřený i po zániku této povinnosti domicilace.
- 70 Je tedy třeba konstatovat, že ztrátu takové výhody nelze považovat za základ pro poplatky uplatňované poskytovatelem platebních služeb za vypovězení rámcové smlouvy nebo za zrušení platebního účtu ve smyslu směrnic 2007/64, 2015/2366 a 2014/92. Způsoby účtování takových poplatků upravených v těchto směrnících se tudíž nepoužijí na ztrátu výhody takové povahy.
- 71 S ohledem na výše uvedené je třeba na druhou položenou otázku odpovědět tak, že pojem „poplatky“ ve smyslu čl. 45 odst. 2 směrnice 2007/64, čl. 55 odst. 2 směrnice 2015/2366, jakož i čl. 12 odst. 3 směrnice 2014/92 musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje ztrátu individualizované výhody nabízené úvěrujícím úvěrovanému jako protiplnění za otevření účtu u tohoto úvěrujícího k domicilaci jeho příjmů v rámci smlouvy o úvěru, která byla způsobena zrušením tohoto účtu.

K nákladům řízení

- 72 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 12 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která opravňuje věřitele k tomu, aby při uzavření smlouvy o úvěru týkající se nemovitostí k bydlení od úvěrovaného vyžadoval jako protiplnění za individualizovanou výhodu domicilaci veškerých jeho příjmů ze závislé činnosti nebo obdobných příjmů na platebním účtu otevřeném u tohoto věřitele bez ohledu na výši, splátky a dobu trvání úvěru. Toto ustanovení musí být naproti tomu vykládáno v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které uložená povinnost domicilace, pokud se nevztahuje na veškeré příjmy úvěrovaného ze závislé činnosti, může dosáhnout deseti let, nebo je-li kratší, doby trvání dotčené smlouvy o úvěru.

- 2) Pojem „poplatky“ ve smyslu čl. 45 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES, čl. 55 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, o změně směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES, 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a o zrušení směrnice 2007/64/ES, jakož i čl. 12 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/92/EU ze dne 23. července 2014 o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty, změně platebního účtu a přístupu k platebním účtům se základními prvky musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje ztrátu individualizované výhody nabízené věřitelem úvěrovanému jako protiplnění za otevření účtu u tohoto věřitele k domicilaci jeho příjmů v rámci smlouvy o úvěru, která byla způsobena zrušením tohoto účtu.

Podpisy